

wa polle miiski arwada. Ouna puud
woib ka iggaüks ilma waewata taswatada
ja feit ouna weest ädikast tehha. Monni
perrenaene woiks enneiele head hulga rah-
ha fogguda, kui temma ni paljo ädikast
teeks, ei temmal taiks üht orsa müa. Se
elleks wägga hea, kui perrenaesed meie maal
ka wõttaksid ielle õppetusse järrele tehha.
Nemmad woiksid isseennestele ja teile in-
nimestele häddas abbi tehha, ja mitme hai-
guse eest ennast hoida, mis nüüd monne
külge hakkawad. Se peaks ja muidogi
meie keige surem hool ollema, omma ter-
wise ja ello eest keigipiddi hoolt piddada,
ja Jummalala andid pruukida, mis ten ma
meie ihho toidusseks, terwiseks, ja ab-
biks hädda sees meile on andnud. Nüüd
kui ma rahwal wiaga on, siis peawad nem-
mad essite moisa minnema. Monned on
moisast kaugel, et mitte warsti ei woi abbi
sa

sada. Monned wõttwad ni kawa, kui nad
näwad et õige fitsas käes on. Siis wast
lähhawad nemmad moisa wannematte ehk
teiste hea innimeste palwele, ja siis sünnib
saggedaste et ükski rohhi ehk nou ennam ei
aita. Se juhtub jo saggedaste et innimen-
ne ennast raiub ehk leikab, et minnestus
peäle tulleb, et mitmesugused haigusjed
ühhe maia ehk kulla sees liguwad. Kui
nüüd ühbelgi abbi ei olle, ja ükski abbi ei
tea, kas siis tulleb immeks paäna, kui mit-
mesugused willetsused ma rahwale juh-
tuwad, mis siis ei olleks sündinud, kui
nemmad olleksid teadnud ennast selle eest
hoida. Se on ilka tõssi, et innimesjed
mitme hädda, mitme haiguse eest ennast
woiksid hoida, kui nemmad agga wõttak-
sid õppida ja tähhele paäna, mis abbi sa-
dab ja wallo wähhändab. Kui nemmad
õigel aial abbi õrjiks, ja kui neil nisug-
gu